

VAISIAI

Ant virtuvės stalo stovėjo lėkštė su vaisiais.

Namuose visi, išskyrus vaisius, miegojo. Mat vaisiai nesutarė, kuris iš jų turėtų būti vadas.

– Aš taip gražiai įdeges saulėje! Be to, toks tobulai apvalus, – gyrė save apelsinas.

– Bet pats Mėnulis yra mano pusbrolis, – bandė visus įtikinti bananas.

– Argi aš nepanaši į tikrą karalienę? – puikavosi savo išpūstais rausvais žandais storulė kriaušė.

– Greičiau jau į oro balionėlį, – pasišaipė citrina ir, nutaisiusi rūgščią miną, pridūrė: – Vaisiams reikia kietos rankos ir griežtos tvarkos, o ją įvesti galiu tik aš.

Taip besiginčijant atėjo rytas ir į virtuvę pusryčiauti susirinko mūsų šeima. Mano sesutė nuogai nulupo apelsiną ir suvalgė, nė nepastebėjusi jo tobulo apvalumo. Mama suvalgė Mėnulio pusbrolių, visiškai nekreipdama dėmesio į jo aukštą kilmę. Aš sušveičiau kriaušę ir pajutau, kad ji tikrai karališko skonio. Kai tėtis gėrė arbatą su citrina, jo veido išraiška buvo veikiau patenkinta negu rūgšti.

